

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 186/03-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť P. K. – ELMONTA, B. B., zastúpeného advokátom JUDr. J. M., vo veci porušenia základných práv zaručených v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním a uznesením Okresného súdu v Banskej Bystrici č. k. 20 Cb 546/95-47 z 10. septembra 1997 a konaním a uznesením Okresného súdu v Banskej Bystrici č. k. 61 Cb 177/98-41 z 21. januára 1999 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. – ELMONTA o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. mája 2003 doručená sťažnosť P. K. – ELMONTA, B. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) konaním a uznesením Okresného súdu v Banskej Bystrici č. k. 20 Cb 546/95-47 z 10. septembra 1997

a konaním a uznesením Okresného súdu v Banskej Bystrici č. k. 61 Cb 177/98-41 z 21. januára 1999.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených listín vyplýva, že uznesením Okresného súdu v Banskej Bystrici č. k. 20 Cb 546/95-47 z 10. septembra 1997 bol schválený zmier, na základe ktorého bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť L. K. – K.- J., N., sumu 30 000 Sk a 36 701,40 Sk istiny vrátane trov konania a právneho zastúpenia. Sťažovateľ je toho názoru, že uvedeným rozhodnutím o schválení zmiernu bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie a v konaní došlo aj k „*dlhodobým prietahom*“.

Sťažovateľ sa svojím návrhom vedeným pod sp. zn. 61 Cb 177/98 na Okresnom súde v Banskej Bystrici domáhal povolenia obnovy konania vedeného na tomto okresnom súde pod sp. zn. 20 Cb 546/95. Uznesením Okresného súdu v Banskej Bystrici č. k. 61 Cb 177/98-41 z 21. januára 1999 bol návrh sťažovateľa na obnovu konania zamietnutý. Sťažovateľ namieta, že týmto rozhodnutím bolo tiež porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie a postupom okresného súdu došlo aj k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, resp. práva na prejednanie veci v primeranej lehote.

Sťažovateľ vyčerpал aj právne prostriedky nápravy tým, že sa na prietahy v konaní sťažoval, a ďalej uviedol, že „*považujem za primerané, aby mi v tejto veci bolo priznané finančné zadosťučinenie.*“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„*Právo sťažovateľa na prejednanie veci bez zbytočných prietahov zakotvené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 vety prvej dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a spravodlivé súdne konanie v znení protokolov č. 3, 5 a 8 bolo postupom Okresného súdu v Banskej Bystrici porušené.*“

Zo spisov Okresného súdu Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 20 Cb 546/95 a sp. zn. 61 Cb 177/98, ktoré si ústavný súd zapožičal, vyplýva, že vec vedená na tomto súde pod sp. zn. 20 Cb 546/95 bola právoplatne skončená 7. novembra 1997 a vec vedená pod sp. zn. 61 Cb 177/98 bola právoplatne skončená 3. marca 1999.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namietal porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie uznesením Okresného súdu v Banskej Bystrici č. k. 20 Cb 546/95-47 z 10. septembra 1997, ktoré nadobudlo právoplatnosť 7. novembra 1997, a uznesením Okresného súdu v Banskej Bystrici č. k. 61 Cb 177/98-41 z 21. januára 1999, ktoré nadobudlo právoplatnosť 3. marca 1999. Sťažovateľ tiež namietal porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v uvedených konaniach vedených na Okresnom súde v Banskej Bystrici, ktoré boli právoplatne skončené nadobudnutím právoplatnosti napadnutých uznesení.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo o inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd už rozhodol, že v kontexte citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Tento účel spravidla nie je možné dosiahnuť po právoplatnom skončení napadnutého konania. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súde, už nedochádza k namietanému porušovaniu práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ sa o skutočnostiach, ktoré podľa obsahu sťažnosti zakladajú porušenie jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, dozvedel najneskôr 7. novembra 1997 a 3. marca 1999. Predmetnú sťažnosť podal 3. mája 2003, ktorá bola ústavnému súdu doručená 14. mája 2003.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, a pretože sťažovateľ sa v predmetnej veci domáhal ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v čase, keď v označených konaniach namietané porušenie práva už netrvalo, a teda bola odstránená jeho právna neistota v týchto konaniach, bolo potrebné jeho sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z týchto dôvodov odmietnuť ako oneskorene podanú.

Zo všetkých uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2003